

Arrest

nr. 348 603 van 11 juni 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESSEN
Rue Paul Devaux 2
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 26 mei 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 mei 2026 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA, *loco* advocaat R. JESSEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Turkse nationaliteit te hebben en te zijn geboren op (...) september 1994.

1.2. Verzoeker dient op 20 maart 2206 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoeker wordt op 4 mei 2026 gehoord op het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), via videoconferentie.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 13 mei 2026 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Turkse nationaliteit te bezitten en werd op 14 september 1994 geboren in de gemeente Yemena Haleh, onderdeel van de stad Ankara, gelegen in de gelijknamige provincie.

Uw vader B.T. (...) kwam in 2006 naar België nadat hij was gescheiden in Turkije van uw moeder en in Turkije een nieuwe partner met Belgische nationaliteit had ontmoet waarmee hij in België huwde. U en uw broer S. (...) kwamen in 2009 via gezinshereniging met uw vader naar België.

In 2013 werd uw verblijf op basis van gezinshereniging ingetrokken nadat de politie had vastgesteld dat het huwelijk van uw vader een schijnhuwelijk betrof. U diende een aanvraag 9bis in, echter deze werd in 2014 geweigerd.

U kreeg in 2015 een relatie met T.O. die later haar naam wijzigde naar A.S., een Turkse vrouw die reeds de Belgische nationaliteit bezat. In 2016 werd jullie dochter B.A. geboren die eveneens de Belgische nationaliteit verkreeg. U poogde sindsdien meermaals gezinshereniging met uw dochter aan te vragen, echter dit werd telkens geweigerd.

In België kwam u herhaaldelijk in contact met de politiediensten wegens allerlei inbreuken, gaande van verboden wapenbezit tot het toebrengen van slagen en verwondingen, belaging, aanranding van de eerbaarheid, parentale ontvoering van een minderjarige, diefstal en opzettelijke vernieling. De meeste van deze feiten vonden plaats tussen u en uw ondertussen ex-partner.

U werd op 17 december 2014 een eerste keer veroordeeld door de correctionele rechtbank van Hasselt tot zes maanden gevangenisstraf wegens verboden wapenbezit en bedreigingen. Naar eigen zeggen omdat u op school problemen had met Kosovaren die u poogden af te persen en u zichzelf met een mes probeerde te verdedigen. U tekende verzet aan en op 4 november 2015 werd u in beroep veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie maanden en een geldboete van zeshonderd euro.

Op 6 juni 2019 werd u door de correctionele rechtbank te Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van acht maanden met uitstel alsmede een geldboete van zeshonderd euro, ditmaal voor feiten jegens uw ex-partner, zijnde opzettelijke slagen en verwondingen met arbeidsongeschiktheid tot gevolg. Op 9 februari 2023 en 27 juli 2023 werd u tweemaal door de politierechtbank in Turnhout en Beringen veroordeeld voor het rijden zonder geldig rijbewijs.

Nadat u op vraag van de Dienst Vreemdelingenzaken door de politie werd gearresteerd op 8 december 2025 wegens illegaal verblijf werd u overgebracht naar het centrum voor Illegalen te Vottem (CIV). Hier diende u een verzoek om internationale bescherming in op 20 maart 2026.

U stelt niet te kunnen terugkeren naar Turkije daar u sinds 2018 niet meer gelooft in de islam en u zichzelf heden als een christen beschouwt. U ging vaak uit met collega's in België en daardoor begon u zich aan te passen aan de cultuur hier en keerde u het islamitische geloof de rug toe. Echter, wanneer u op uw tiktok-account een livestream deed als u op café alcohol dronk, kreeg u negatieve reacties van uw familie in Turkije, met name uw neven G. en F.. U zegt dat zij strikt gelovig zijn en u vertelden dat u geen moslim was en dat u problemen ging krijgen bij terugkeer naar Turkije. Tevens belde uw oom F. u in 2018 een keer op en zei hij dat hij u niet meer wilde zien en u ging doden indien u zou terugkeren. De laatste keer dat u bedreigd werd door uw familie was de nacht van Oudjaar 2025. In tweede orde haalt u aan dat uw dochter zich in België bevindt en u haar niet alleen kan laten. Sinds 2020 bevindt uw dochter zich in een opvangcentrum wegens de problematische gezinssituatie. Op 20 februari 2026 oordeelde de rechtbank dat er geen contact mocht plaatsvinden tussen uw dochter en uw ex-partner A.S.. Uzelf mag af en toe op bezoek bij haar en u staat in contact met de jeugdrechtbank om, mits het naleven van een aantal voorwaarden, uw contact met haar op te schroeven.

Ter staving van uw verzoek stuurde u via mail na het onderhoud nog de audio-opname van de bedreiging van uw oom door, foto's van uw leven in België en uw dochter, attesten van uw vrienden en collega's, een psychologisch attest, een attest van de psycholoog aangaande uw dochter, alsmede het vonnis van de jeugdrechtbank aangaande uw dochter en ten slotte documenten aangaande uw werk en woonst in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art.1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waardoor het CGVS u evenmin de status van subsidiaire bescherming toekent.

U weet niet te overtuigen van het bestaan van een nood aan internationale bescherming in uw hoofde.

Immers waar u beweert niet meer te geloven en u zich heden als een christen beschouwt (zie CGVS, p.4, 8 en 9), stelt het CGVS vast dat hier geen enkel geloof aan gehecht kan worden.

Uw verklaringen over uw bewustwording en uw beleving van uw religie konden immers totaal niet overtuigen, dit omwille van een aantal redenen.

Zo zegt u stellig dat u altijd moslim was, maar u sinds 2018 niet meer gelooft (zie CGVS, p.4). U werd expliciet gevraagd of u heden een religie bezit, waarop u zegt van niet en nogmaals bevestigt dat u geen enkel geloof belijdt op heden (zie CGVS, p.4). Even later tijdens het persoonlijk onderhoud bevestigt u nogmaals dat u in Turkije nog wel geloofde, maar u sinds 2018 niet meer in God gelooft (zie CGVS, p.9). Echter wanneer u niet veel later gevraagd werd uzelf te omschrijven qua religie, stelt u plots dat u gelooft 'wat een christen allemaal doet' (zie CGVS, p.9). Gevraagd naar verduidelijking zegt u dat u zichzelf beschouwt als een katholiek christen en gelooft in God (zie CGVS, p.9). Het is vernietigend voor uw geloofwaardigheid dat u uw verklaringen op dergelijk radicale manier plotsklaps wijzigt. Immers dat u eerst stelt in niets meer te geloven en dan plots afkomt met de verklaring dat u wel nog in God gelooft maar u zich als 'christen' identificeert, valt geenszins te rijmen met elkaar.

Bovendien kan u weinig zinnigs vertellen, u gevraagd hoe u ertoe kwam niet meer te geloven. Zo zegt u dat u door op stap te gaan met collega's in België niet meer geloofde (zie CGVS, p.8 en 9). Echter meermaals gevraagd naar meer uitleg over uw denkproces komt u niet verder dan te herhalen dat u met collega's op stap ging en respect hebt voor de cultuur in België (zie CGVS, p.8 en 9). Dat u, hoewel iemands geloof betrekking heeft op zeer persoonlijke gevoelens en de afwijzing ervan een diep innerlijk en persoonlijk proces is, niet verder komt dan dergelijke oppervlakkigheden en vaagheden te verkondigen, is absoluut niet geloofwaardig. Het CGVS ziet bovendien niet in hoe het uitgaan met collega's ertoe leidt dat u plots alle geloof in God zou verloren zijn. Dat u er niet in slaagt dit verder uit te leggen, spreekt dan ook boekdelen. Tevens over de redenen waarom u aan de islam bent beginnen twijfelen, komt u niet verder dan oppervlakkig te verwijzen naar het feit dat u de 'ramadan' en het vijf keer per dag bidden niet goed vindt (zie CGVS, p.9), waarmee u eerder lijkt te verwijzen naar het feit dat u niet praktiserend bent; iets wat u volgens uw verklaringen reeds in Turkije was (zie CGVS, p.8 en 9). Over de reden(en) waarom u niet meer in de islam gelooft en wat u dan precies doet twijfelen, kan u geenszins duiden. Dat u voorts nooit hier iets over opzocht of hierover sprak met andere mensen, versterkt het vermoeden van ongeloofwaardigheid.

Dat u dan vervolgens plots afkomt met het feit dat u christen zou zijn, is een zoveelste element dat doet twijfelen aan uw geloofwaardigheid (zie supra). Bovendien kan u, gevraagd hoe u dan bij het christendom uitkwam, niets anders zeggen dan dat u met collega's 'warme wijntjes' dronk op Kerstmis (zie CGVS, p.10). Dat u christen zou zijn geworden omdat u alcohol nuttigde met een collega op een christelijke feestdag en u verder in zijn geheel niet kan uitleggen hoe dit innerlijke proces en/of bewustwording bij u verliep, is absoluut niet ernstig te noemen en geenszins geloofwaardig (zie CGVS, p.10). Dat u gevraagd naar uw kennis over het christendom, voorts niet eens verder komt dan enkele feestdagen op te noemen en voor het overige niets zinnigs kan verklaren (zie CGVS, p.10), doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Er kan dan ook geheel geen geloof worden gehecht aan uw zogezegde niet-geloven en uw 'bekering' tot christen. Bijgevolg kan er dan ook weinig geloof gehecht worden aan de bedreigingen van uw familie in Turkije die u zouden beschouwen als een 'niet-moslim' (zie CGVS, p.8). Uw verklaringen omtrent deze zogezegde bedreigingen bevatten bovendien verscheidene hiaten en vaagheden, hetgeen de ongeloofwaardigheid van uw relaas verder versterkt.

Zo rijst er vooreerst de vraag waarom uw familie langs vaderskant zodanig religieuze hardliners zijn terwijl u zelf beweert nooit praktiserend moslim te zijn geweest in Turkije en de rest van uw gezin, zoals uw vader, tevens niet praktiseerden (zie CGVS, p.8). Dat er dan zo'n verschil was tussen uw vader en de rest van zijn broers zonder dat u hier weinig zinnigs over kan zeggen, doet de wenkbrauwen fronsen. Dat u bovendien plots verklaart dat uw vader wel praktiseerde in Turkije door te zeggen dat hij naar de moskee ging, om vervolgens geconfronteerd met het feit dat u eerder verklaarde dat hij niet praktiseerde te zeggen dat hij in België niet praktiseerde, en dan vervolgens hier nogmaals naar gevraagd te stellen dat u het eigenlijk niet weet (zie CGVS, p.8 en 9), is weinig ernstig te noemen van uwentwege en doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Dat voorts uw neven G. en F. u sinds 2018 tot oudejaarsavond 2025 onafgebroken bedreigen via Tiktok (zie CGVS, p.10) maar u hiervan geen enkel overtuigend begin van bewijs kan neerleggen, is evenmin geloofwaardig. De audio-opname die u neerlegt van uw oom die u zou bedreigen met de dood (zie CGVS, p.11), is zeer gemakkelijk te ensceneren en heeft dan ook weinig bewijswaarde. Dat zij u bovendien al acht jaar bedreigen met de dood zonder enige verdere actie te ondernemen en u enkel via Tiktok bedreigden zonder te pogen u op andere manieren te bereiken, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Dat voorts uw vader geheel niet op de hoogte is van deze bedreigingen, is weinig geloofwaardig (zie CGVS, p.11). U haalt immers geen enkele reden aan waarom hij geen contact zou hebben met uw ooms. Dat uw ooms als zij daadwerkelijk een probleem hadden met uw gedrag, op geen enkel moment uw vader hierover aanspraken, valt moeilijk te volgen. Dat aan de andere kant uzelf op geen enkele moment uw vader hierover inlichtte zodat hij mogelijks kon bemiddelen en u tevens geen enkel andere poging ondernam om te spreken met uw familie (zie CGVS, p.11), is evenmin overtuigend. Immers, mocht u werkelijk met de dood worden bedreigd, zou men verwachten dat u toch zou proberen te bemiddelen met uw familie of op zijn minst uw vader om hulp zou vragen, quod non. Dat u ten slotte op geen enkel moment overwoog naar de politie te stappen omdat ze volgens u niets kunnen doen (zie CGVS, p.11), doet zo mogelijks nog meer afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Indien de bedreigingen echt zo ernstig waren als uzelf verklaart, zou men verwachten dat u hier naar de politie stapt, zelfs al zijn de bedreigingen vanuit Turkije begonnen, hetgeen u naliet te doen.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat, mocht het al zo zijn dat u een deel van uw familie om welke reden ook zou vrezen, u zich gemakkelijk op een andere plaats in Turkije zou kunnen vestigen, daar uw familie in Ankara verblijft. Uw uitleg als zou uw neef G. als autoverkoper veel contacten hebben op andere plaatsen en u derhalve gemakkelijk kunnen terugvinden, overtuigt hoegenaamd niet (zie CGVS, p.11 en 12). Immers Turkije is een groot land. Dat uw neef dan als bescheiden autoverkoper over een dergelijk uitgebreid 'spionnennetwerk' zou beschikken dat hij u overal zou kunnen lokaliseren, valt moeilijk te geloven.

Moet hier toch ook aan toegevoegd dat het frappant is dat u, die verklaart een ander geloof aan te hangen en daarbij de familie te moeten vrezen, dit motief slechts kenbaar heeft gemaakt nadat u door de Belgische politiediensten wegens illegaal verblijf hier werd opgepakt en overgebracht naar het CIV. Indien u werkelijk een authentieke en gegronde vrees voor vervolging zou koesteren mag in alle redelijkheid worden aangenomen dat u die vrees al veel eerder kenbaar zou hebben gemaakt en hier niet mee zou hebben gewacht tot u, als illegaal, in een gesloten centrum terecht kwam. Bovendien werd u reeds op 8 december 2025 opgepakt terwijl u nog meer dan 3 maanden wachtte, nl. tot 20 maart jl., om een vrees kenbaar te maken. Dit alles staat haaks op de door u beweerde vrees voor vervolging in uw land van herkomst. Het CGVS kan zich dan ook niet van de indruk ontdoen dat u uw zgn. bekering hebt verzonnen teneinde de uitkomst van uw asielverzoek (en opsluiting) te beïnvloeden. Ook dit komt uw geloofwaardigheid niet ten goede.

Wat betreft uw verwijzing naar het feit dat uw dochter hier verblijft en de Belgische nationaliteit bezit (zie CGVS, p.8), en u ook aanhaalt hier heden een relatie te hebben met een vrouw die de Belgische nationaliteit bezit (zie CGVS, p.6), moet er worden gesteld dat een schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Het is pas op het ogenblik dat aan u daadwerkelijk een bevel wordt afgeleverd, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM zich opdringt. Onderhavige beslissing betreft enkel een weigeringsbeslissing. Deze beslissing bevat geen verwijderingsmaatregel en heeft dan ook niet tot gevolg dat er op ongeoorloofde wijze wordt ingemengd in uw privéleven of dat u feitelijk gescheiden wordt van uw partner en/of dochter.

Waar u nog een psychologisch attest neerlegt dd. 2 april 2026 waarin er gewag wordt gemaakt als zou u lijden aan claustrofobie, merkt het CGVS op dat deze door u ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende

procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet 15 december 1980.

Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet niet worden toegekend daar u niet aan de voorwaarden voldoet. Er kan immers geen gegronde vrees in uw hoofde worden vastgesteld.

De door u neergelegde documenten vermogen geenszins bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

Immers de door u neergelegde audio-opname werd per mail doorgestuurd en kon aldus niet fysiek worden toegevoegd aan het administratieve dossier. Wat er ook van zij, deze opname heeft zoals reeds in supra beschreven weinig bewijswaarde en kan voorgaande vaststellingen geheel niet ombuigen.

De attesten van uw vrienden waarin zij verklaren dat de door u ingeroepen feiten waarachtig zijn, hebben geheel geen bewijswaarde; integendeel, deze hebben eerder een gesolliciteerd karakter. Immers eenieder kan verklaren wat hij wil in zo'n dergelijk attest.

De door u neergelegde foto's van uw leven in België, attesten van uw werk en woonst alsmede het vonnis van de jeugdrechtbank betreffen uw leven en familiale situatie in België, alwaar het CGVS geen twijfels bij heeft en die van geen invloed zijn inzake uw vrees bij terugkeer naar Turkije.

Het door u neergelegde psychologische attest werd reeds in supra besproken en heeft eveneens geen positieve invloed op bovenstaande vaststellingen.

Ten slotte maakt u evenmin aannemelijk dat u bij een eventuele terugkeer naar Turkije een reëel risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing zoals omschreven in artikel 48/4, §2, b) van de wet over de subsidiaire bescherming loopt, noch blijkt dat er in Turkije sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3 tot en met 48/6 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1.A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en van "de beginselen van behoorlijk bestuur, inclusief redelijkheid-, zorgvuldigheids- en samenwerkingsplicht". Verzoeker verschaft vooreerst een theoretische uiteenzetting omtrent de geschonden geachte bepalingen en beginselen.

Vervolgens gaat hij in op de toekenning van de vluchtelingenstatus, ondergeschikt van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker stelt van mening te zijn dat hij weldegelijk bij een eventuele terugkeer een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt.

Verzoeker benadrukt als minderjarige compleet te zijn verwesterd, zich niet langer te identificeren met de traditionele islamitische en familiale normen van zijn familie in Turkije en dat dit alles aanleiding heeft gegeven tot verstoting en bedreigingen door zijn familie. Hij gaat in op zijn verklaringen omtrent zijn geloof en benadrukt de verwevenheid hiervan met de Belgische cultuur. Verzoeker benadrukt dat hij sinds zijn minderjarigheid in België verblijft en daarom slechts een beperkte kennis heeft van de religieuze regels en praktijken van zijn vader en binnen zijn uitgebreide familie in Turkije.

Hij herhaalt zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en het CGVS.

Dat verzoeker geen theologische kennis heeft van het christendom doet geen afbreuk aan zijn werkelijke vrees, de perceptie van de vervolgers is doorslaggevend.

Verzoeker heeft geen netwerk meer in Turkije, waarbij de commissaris-generaal onvoldoende motiveert waarom kan worden verwacht dat hij zich opnieuw integreert in een land waarmee hij nauwelijks nog binding heeft.

De commissaris-generaal focust zich te veel op theoretische vragen, stelt verzoeker. Er wordt verder ten onrechte geen bewijswaarde gehecht aan de neergelegde verklaringen van vrienden. Hij benadrukt verder het belang van de neergelegde documenten van zijn integratie.

Hij gaat op in de (on)mogelijkheid om bescherming te krijgen van de Turkse autoriteiten.

De laattijdigheid van het verzoek kan niet volstaan om de geloofwaardigheid te ontkennen.

Verzoeker gaat in op de mogelijkheid van een intern vluchtalternatief.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de 'beoordeling van feiten en omstandigheden' wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de

door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

3.4. De Raad wijst erop dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift ingaat op de samenwerkingsplicht in hoofde van de commissaris-generaal, gaat hij er klaarblijkelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU geen synoniem is voor “*gedeelde bewijslast*”, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid van voormelde richtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen zodat de commissaris-generaal daarna in de mogelijkheid is om in samenwerking met de verzoeker de relevante elementen van het verzoek vast te stellen.

3.5. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekende partij kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien zij deze inhoudelijk bekritiseert. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. De inhoudelijke kritiek, die verzoekende partij op de motieven uit, houdt in dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

4. De beoordeling

4.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.1.1. Verzoeker verklaart niet te kunnen terugkeren naar zijn herkomstland, omdat hij zich na zijn zeventienjarig verblijf in België als christen beschouwt en zich heeft aangepast aan de alhier geldende culturele waarden en normen. Hij verklaart dat hij ten gevolge hiervan bedreigingen heeft ontvangen van zijn in Turkije verblijvende familieleden. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het gestelde in het feitenrelaas in de bestreden beslissing, dat door verzoeker niet wordt betwist.

4.1.2. Wat betreft de laattijdigheid van het kenbaar maken van het verzoek om internationale bescherming, stelt verzoeker terecht dat deze omstandigheid niet volstaat om de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas te onderbouwen. Dit neemt evenwel niet weg dat van iemand die beweert niet te kunnen terugkeren naar zijn herkomstland vanwege een vrees voor zijn leven, mag worden verwacht dat hij de Belgische autoriteiten zo spoedig mogelijk op de hoogte hiervan stelt. Zoals de commissaris-generaal terecht opmerkte, heeft verzoeker zijn vrees – die naar zijn eigen verklaringen reeds meerdere jaren bestaat – pas voor het eerst kenbaar gemaakt, op het moment dat hij reeds drie maanden in een gesloten centrum verbleef. Verzoeker werd naar aanleiding van zijn aanraking met de politiediensten wegens illegaal verblijf nochtans uitdrukkelijk bevraagd naar de redenen waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn herkomstland, waarop verzoeker enkel stelde dat hij liever hier zou blijven om te werken en dat zijn dochter hier verblijft (zie AD, “administratief rapport illegaal verblijf” dd. 8 december 2025, vraag 9). Verzoekers afwachtende houding vormt aldus een contra-indicatie voor de ernst van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming. Dergelijke passieve houding kan niet in overeenstemming worden gebracht met een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en relativeert de ernst van de ingeroepen vrees.

4.1.3. De Raad merkt verder op dat het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat *“in het kader van verzoeken om internationale bescherming wegens vrees voor vervolging op grond van godsdienst niet alleen rekening [dient] te worden gehouden met de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met zijn godsdienstige overtuigingen en de omstandigheden waarin deze werden verworven, de wijze waarop hij zijn geloof opvat en beleeft (of het feit dat hij niet gelooft), zijn verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe hij volgens zijn verklaringen behoort, of waarvan hij afstand wil nemen, het feit dat hij, in voorkomend geval, een bijzondere rol speelt bij het overbrengen van zijn geloof, alsook interacties tussen religieuze factoren en identiteits-, etnische of genderfactoren.”* (HvJ 4 oktober 2018, nr. C-56/17, Fathi, pt. 88).

Met andere woorden, om de geloofwaardigheid van een bekering in het kader van een verzoek om internationale bescherming te beoordelen, moeten volgende drie elementen worden beoordeeld:

- de omstandigheden waarin de godsdienstige overtuiging werd verworven; dit zijn de motieven voor en het proces van bekering;
- de verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe de verzoeker volgens zijn verklaringen behoort; dit is zijn kennis van het nieuwe geloof;
- de wijze waarop de verzoeker het geloof opvat en beleeft, zoals activiteiten die hij onderneemt binnen de nieuwe geloofsovertuiging en het effect van de veranderingen.

De drie elementen kunnen in theorie weliswaar van elkaar gescheiden worden, maar in de praktijk niet volledig los van elkaar worden beoordeeld. Een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling dringt zich op, waarbij de Raad alle elementen die beschikbaar zijn in het rechtsplegingsdossier betreft, zoals de verklaringen, documenten en de feitelijke informatie die een verzoeker voorlegt over voormelde drie elementen. Deze moeten niet alleen worden gezien in hun onderlinge samenhang, maar ook in het licht van verzoekers individuele situatie en persoonlijke omstandigheden.

Het enkele feit dat een verzoeker interesse heeft in een andere religie is niet voldoende om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij door zijn interesse ook een andere godsdienst heeft, dit is een bepaalde geloofsovertuiging.

Deze bekering tot een andere godsdienst moet oprecht zijn, in die zin dat verzoeker *in concreto* aannemelijk moet maken dat hij daadwerkelijk door het christendom overtuigd is, d.i. dat zijn bekering is ingegeven door een oprechte en ernstige innerlijke geloofsovertuiging. Indien een daadwerkelijke en oprechte bekering aannemelijk is gemaakt, wordt uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Volgens het EHRM is er sprake van een oprechte persoonlijke geloofsovertuiging wanneer er sprake is van een zekere overtuigingskracht, ernst, samenhang en belangrijkheid (*“a certain level of cogency, seriousness, cohesion and importance”*; EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G./Zweden, par. 144).

Bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van de bekering moeten de drie voormelde elementen (proces/motieven, kennis en activiteiten) worden betrokken en gewogen waarbij het persoonlijke, doorleefd verhaal van verzoeker van belang is. In het algemeen kan dan ook worden gesteld dat binnen de beoordeling van de drie elementen het zwaartepunt ligt op de verklaringen van de verzoeker over zijn eigen ervaringen en zijn persoonlijke beleving met betrekking tot deze drie elementen. Binnen deze drie elementen kan dan weer in het algemeen worden gesteld dat het zwaartepunt in de meeste gevallen ligt bij de motieven voor bekering en het proces ervan. Dit neemt niet weg dat indien er ten aanzien van één element minder aannemelijke verklaringen zijn afgelegd, de andere elementen dit kunnen ‘compenseren’, mits de verzoeker in staat is

daarover verklaringen af te leggen die overtuigend genoeg zijn om de zwakkere elementen te 'compenseren'.

4.1.4. Na een zorgvuldige analyse van het rechtsplegingsdossier treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers niet-geloven, dan wel bekering tot christen. De commissaris-generaal baseert zich hiervoor op de volgende pertinente motieven:

"Uw verklaringen over uw bewustwording en uw beleving van uw religie konden immers totaal niet overtuigen, dit omwille van een aantal redenen.

Zo zegt u stellig dat u altijd moslim was, maar u sinds 2018 niet meer gelooft (zie CGVS, p.4). U werd expliciet gevraagd of u heden een religie bezit, waarop u zegt van niet en nogmaals bevestigt dat u geen enkel geloof belijdt op heden (zie CGVS, p.4). Even later tijdens het persoonlijk onderhoud bevestigt u nogmaals dat u in Turkije nog wel geloofde, maar u sinds 2018 niet meer in God gelooft (zie CGVS, p.9). Echter wanneer u niet veel later gevraagd werd uzelf te omschrijven qua religie, stelt u plots dat u gelooft 'wat een christen allemaal doet' (zie CGVS, p.9). Gevraagd naar verduidelijking zegt u dat u zichzelf beschouwt als een katholiek christen en gelooft in God (zie CGVS, p.9). Het is vernietigend voor uw geloofwaardigheid dat u uw verklaringen op dergelijk radicale manier plotsklaps wijzigt. Immers dat u eerst stelt in niets meer te geloven en dan plots afkomt met de verklaring dat u wel nog in God gelooft maar u zich als 'christen' identificeert, valt geenszins te rijmen met elkaar.

Bovendien kan u weinig zinnigs vertellen, u gevraagd hoe u ertoe kwam niet meer te geloven. Zo zegt u dat u door op stap te gaan met collega's in België niet meer geloofde (zie CGVS, p.8 en 9). Echter meermaals gevraagd naar meer uitleg over uw denkproces komt u niet verder dan te herhalen dat u met collega's op stap ging en respect hebt voor de cultuur in België (zie CGVS, p.8 en 9). Dat u, hoewel iemands geloof betrekking heeft op zeer persoonlijke gevoelens en de afwijzing ervan een diep innerlijk en persoonlijk proces is, niet verder komt dan dergelijke oppervlakkigheden en vaagheden te verkondigen, is absoluut niet geloofwaardig. Het CGVS ziet bovendien niet in hoe het uitgaan met collega's ertoe leidt dat u plots alle geloof in God zou verloren zijn. Dat u er niet in slaagt dit verder uit te leggen, spreekt dan ook boekdelen. Tevens over de redenen waarom u aan de islam bent beginnen twifelen, komt u niet verder dan oppervlakkig te verwijzen naar het feit dat u de 'ramadan' en het vijf keer per dag bidden niet goed vindt (zie CGVS, p.9), waarmee u eerder lijkt te verwijzen naar het feit dat u niet praktiserend bent; iets wat u volgens uw verklaringen reeds in Turkije was (zie CGVS, p.8 en 9). Over de reden(en) waarom u niet meer in de islam gelooft en wat u dan precies doet twifelen, kan u geenszins duiden. Dat u voorts nooit hier iets over opzocht of hierover sprak met andere mensen, versterkt het vermoeden van ongeloofwaardigheid.

Dat u dan vervolgens plots afkomt met het feit dat u christen zou zijn, is een zoveelste element dat doet twifelen aan uw geloofwaardigheid (zie supra). Bovendien kan u, gevraagd hoe u dan bij het christendom uitkwam, niets anders zeggen dan dat u met collega's 'warme wijntjes' dronk op Kerstmis (zie CGVS, p.10). Dat u christen zou zijn geworden omdat u alcohol nuttigde met een collega op een christelijke feestdag en u verder in zijn geheel niet kan uitleggen hoe dit innerlijke proces en/of bewustwording bij u verliep, is absoluut niet ernstig te noemen en geenszins geloofwaardig (zie CGVS, p.10). Dat u gevraagd naar uw kennis over het christendom, voorts niet eens verder komt dan enkele feestdagen op te noemen en voor het overige niets zinnigs kan verklaren (zie CGVS, p.10), doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Hij blijft hier evenwel toe in gebreke. Verzoeker benadrukt zijn integratie in België sinds zijn aankomst als minderjarige, waarbij hij nauwelijks een onderscheid maakt tussen het "christendom" enerzijds en "Belgische/verwesterde levenswijze" anderzijds. Het christendom staat voor hem symbool voor de Belgische cultuur. Dit betoog kan de vaststellingen in de bestreden beslissing omtrent verzoekers steeds wisselende verklaringen allesbehalve verschoenen. Van verzoeker mag worden verwacht dat hij consequente verklaringen kan afleggen omtrent de vraag of hij nu wel of niet in een God gelooft. Dit betreft een dermate fundamenteel gegeven in de vraag naar religiebeleving, dat de onmogelijkheid van verzoeker om hier een consequent antwoord op te bieden, vernietigend is voor zijn geloofwaardigheid. Ook wanneer verzoeker het christendom voornamelijk zou verbinden aan de Belgische cultuur, mag minstens worden verwacht dat verzoeker een duidelijke stelling kan innemen omtrent zijn (on)geloof in een God. Verzoekers verklaringen omtrent zijn bekeringsproces zijn ook uitermate oppervlakkig, zoals in de bestreden beslissing terecht werd vastgesteld. Verzoeker verklaarde nooit iets te hebben opgezocht over niet-geloven of het christendom en evenmin hierover gesproken met mensen of gelijkgezinden (zie notities persoonlijk onderhoud, NPO, p. 9). Verzoeker heeft niets speciaals opgezocht over het christendom en kan de religie aan niets anders verbinden dan enkele feestdagen (zie NPO, p. 10). In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, heeft de commissaris-generaal zich ook geenszins overdreven gefocust op diepgaande kennis van het christendom. Wel werden vragen gesteld omtrent de meest essentiële en basiselementen van een religie – zoals het geloven in een god – waarop verzoeker geen antwoorden, dan wel wisselende antwoorden kon verstrekken (zie NPO, p. 8-10).

4.1.5. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift zijn verwestering benadrukt en aangeeft dat hij niet langer de islamitische levensregels volgt, waardoor er hoe dan ook – losstaand van de geloofwaardigheid van zijn bekering – sprake is van een risico op een perceptie van bekering en dat hij hierdoor door zijn familieleden als afvallige zal worden beschouwd. De Raad treedt de commissaris-generaal evenwel tevens bij in zijn beoordeling dat de verscheidene hiaten en vaagheden in verzoekers verklaringen omtrent de bedreigingen van zijn familieleden, maken dat hier geen geloof kan worden gehecht. De commissaris-generaal motiveert hierbij op goede gronden dat: *“Zo rijst er vooreerst de vraag waarom uw familie langs vaderskant zodanig religieuze hardliners zijn terwijl u zelf beweert nooit praktiserend moslim te zijn geweest in Turkije en de rest van uw gezin, zoals uw vader, tevens niet praktiseerden (zie CGVS, p.8). Dat er dan zo’n verschil was tussen uw vader en de rest van zijn broers zonder dat u hier weinig zinnigs over kan zeggen, doet de wenkbrauwen fronsen. Dat u bovendien plots verklaart dat uw vader wel praktiseerde in Turkije door te zeggen dat hij naar de moskee ging, om vervolgens geconfronteerd met het feit dat u eerder verklaarde dat hij niet praktiseerde te zeggen dat hij in België niet praktiseerde, en dan vervolgens hier nogmaals naar gevraagd te stellen dat u het eigenlijk niet weet (zie CGVS, p.8 en 9), is weinig ernstig te noemen van uwentwege en doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.*

Dat voorts uw neven G. en F. u sinds 2018 tot oudejaarsavond 2025 onafgebroken bedreigen via Tiktok (zie CGVS, p.10) maar u hiervan geen enkel overtuigend begin van bewijs kan neerleggen, is evenmin geloofwaardig. De audio-opname die u neerlegt van uw oom die u zou bedreigen met de dood (zie CGVS, p.11), is zeer gemakkelijk te ensceneren en heeft dan ook weinig bewijswaarde. Dat zij u bovendien al acht jaar bedreigen met de dood zonder enige verdere actie te ondernemen en u enkel via Tiktok bedreigden zonder te pogen u op andere manieren te bereiken, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Dat voorts uw vader geheel niet op de hoogte is van deze bedreigingen, is weinig geloofwaardig (zie CGVS, p.11). U haalt immers geen enkele reden aan waarom hij geen contact zou hebben met uw ooms. Dat uw ooms als zij daadwerkelijk een probleem hadden met uw gedrag, op geen enkel moment uw vader hierover aanspraken, valt moeilijk te volgen. Dat aan de andere kant uzelf op geen enkele moment uw vader hierover inlichtte zodat hij mogelijks kon bemiddelen en u tevens geen enkel andere poging ondernam om te spreken met uw familie (zie CGVS, p.11), is evenmin overtuigend. Immers, mocht u werkelijk met de dood worden bedreigd, zou men verwachten dat u toch zou proberen te bemiddelen met uw familie of op zijn minst uw vader om hulp zou vragen, quod non. Dat u ten slotte op geen enkel moment overwoog naar de politie te stappen omdat ze volgens u niets kunnen doen (zie CGVS, p.11), doet zo mogelijks nog meer afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Indien de bedreigingen echt zo ernstig waren als uzelf verklaart, zou men verwachten dat u hier naar de politie stapt, zelfs al zijn de bedreigingen vanuit Turkije begonnen, hetgeen u naliet te doen”.

Verzoeker stelt dat hij reeds geruime tijd in België verblijft, zodat het normaal is dat hij slechts een beperkte kennis heeft van de concrete religieuze gebruiken, familiale verhoudingen en religieuze beleving binnen de uitgebreide familie in Turkije. Hiermee kan hij evenwel niet uitklaren waarom hij er niet in slaagt coherente verklaringen af te leggen omtrent de praktische religieuze beleving van zijn vader, die tevens in België woont. In de context van een verandering van de eigen religieuze beleving, waarbij verzoeker verklaarde hierover met zijn vader te hebben gesproken, kan worden verwacht dat verzoeker met zijn vader tevens over diens religieuze beleving in en buiten Turkije zou hebben gesproken, zodat hij hierover eenduidige verklaringen zou kunnen afleggen. Ook wanneer verzoeker wordt geconfronteerd met bedreigingen van zijn familie, kan worden verwacht dat verzoeker hierover zou praten met zijn vader en zou trachten te achterhalen waarom er een dermate verschil in religieuze beleving bestaat tussen zijn vader en diens broers. Dat verzoeker niets tegen zijn vader zou hebben gezegd, omdat deze anders bang zou worden (zie NPO, p. 11) kan allerminst als verschoningsgrond worden aanvaard. Zoals de commissaris-generaal terecht stelde, kan worden verwacht dat verzoeker zijn vader zou inlichten indien hij daadwerkelijk reeds gedurende meerdere jaren met de dood werd bedreigd door zijn vaders broers en diens zonen, teneinde hem te verzoeken tussen te komen en te bemiddelen. Eveneens is het onaannemelijk dat de broers van verzoekers vader laatstgenoemde gedurende al deze tijd nooit zou hebben aangesproken over verzoekers gedragingen, die zij dermate problematisch vinden dat zij hiervoor doodsb bedreigingen uitten aan verzoekers adres. Verzoeker slaagt er met zijn betoog in zijn verzoekschrift – dat voornamelijk bestaat uit het herhalen van zijn verklaringen, het tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het benadrukken van zijn profiel – niet in om de door de commissaris-generaal gedane beoordeling te weerleggen of in een ander daglicht te plaatsen. De Raad stipt bovendien aan dat verzoeker ook niet consequent is in zijn verklaringen omtrent de aanvang van de bedreigingen. Zo stelde verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud enerzijds dat zijn familie hem begon te bedreigen in 2019, doch stelt hij anderzijds een audio-opname van de bedreiging van zijn oom te hebben die reeds dateert van 2018 (zie NPO, p. 10 en 11).

4.1.6. De Raad treedt de commissaris-generaal ten slotte bij in volgende beoordeling: *“Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat, mocht het al zo zijn dat u een deel van uw familie om welke reden ook zou vrezen, u zich gemakkelijk op een andere plaats in Turkije zou kunnen vestigen, daar uw familie in Ankara verblijft. Uw uitleg als zou uw neef G. als autoverkoper veel contacten hebben op andere plaatsen en u derhalve gemakkelijk kunnen terugvinden, overtuigt hoegenaamd niet (zie CGVS, p.11 en 12). Immers Turkije is een*

groot land. Dat uw neef dan als bescheiden autoverkoper over een dergelijk uitgebreid 'spionnennetwerk' zou beschikken dat hij u overal zou kunnen lokaliseren, valt moeilijk te geloven". Verzoeker stipt aan dat hij sinds zijn minderjarigheid Turkije heeft verlaten, dat hij aldaar geen (veilig) netwerk heeft en dat onvoldoende werd onderzocht of hij zich redelijkerwijze ergens in Turkije kan vestigen. De Raad stipt evenwel aan dat verzoeker een gezonde tweeëndertig jarige man is, van wie redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich zelfstandig kan vestigen in een ander deel van Turkije, al zal hij waarschijnlijk worden geconfronteerd met aanpassingsmoeilijkheden en zal dit van hem inspanningen vergen. Verzoeker verklaarde zo ook de Turkse taal machtig te zijn (zie AD, "verklaring betreffende procedure" dd. 31 maart 2026, vraag 2.a).

4.1.7. Wat betreft het door verzoeker neergelegde psychologisch attest, verwijst de Raad naar het gestelde dienaangaande in de bestreden beslissing, wat door verzoeker onbesproken wordt gelaten. Verzoeker stelt verder dat de neergelegde getuigenverklaringen van zijn vrienden samen moeten worden gelezen met zijn verklaringen en de overige elementen van zijn dossier. De Raad onderstreept dat uit het geheel van de inhoud van deze verklaringen duidelijk blijkt dat zij een gesolliciteerd karakter hebben, nu zij duidelijk werden opgesteld op vraag van verzoeker in het kader van zijn voorliggend beschermingsverzoek, waardoor de bewijswaarde ervan bijzonder relatief is. Ook aan een audio-fragment kan bijzonder weinig bewijswaarde worden gehecht, gelet op de mogelijkheid tot encenering. Deze beoordeling van de bewijswaarde van deze stukken blijft overeind, ook wanneer deze tezamen met de (reeds ongeloofwaardig bevonden) verklaringen van verzoeker worden bekeken. De Raad benadrukt dat zowel de commissaris-generaal als de Raad de voorgelegde stukken absolute bewijswaarde mogen ontzeggen, wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten, *quod in casu* (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714). Wat betreft de neergelegde stukken aangaande zijn leven in België, herhaalt de Raad dat geen geloof wordt gehecht aan verzoekers voorgehouden vrees voor zijn ooms en neven. Verder maakt verzoeker niet aannemelijk waarom de invulling van zijn leven in België zou leiden tot een vrees voor vervolging bij een terugkeer naar Turkije, los van de aangehaalde vervolgingsvrees ten overstaan van zijn ooms en neven.

4.1.8. Wat betreft het feit dat verzoekers dochter, die de Belgische nationaliteit heeft, hier verblijft, evenals dat verzoeker aanhaalt een relatie te hebben met een vrouw die de Belgische nationaliteit heeft, verwijst de Raad naar de door de commissaris-generaal gedane beoordeling hiervan, die in de bestreden beslissing kan gelezen. Verzoeker brengt geen enkel dienstig argument aan, dat van aard is om deze beoordeling aan het wankelen te brengen.

4.1.9. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor het overige beperkt tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

4.1.10. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen, acht de Raad voorgaande bevindingen ruim voldoende om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Turkije kan blijken. Het voorgaande volstaat om vast te stellen dat aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekster. Gelet op deze vaststellingen, is er geen reden om verder te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.2.1. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker brengt geen elementen aan op grond waarvan kan worden vastgesteld dat zijn vluchtrelaas zou beantwoorden aan de situaties voorzien in artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

4.2.2. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden. Verzoeker brengt zelf geen gegevens in dit verband aan.

4.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.4. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.5. In de mate dat verzoeker een schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens het persoonlijke onderhoud kreeg verzoeker de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in de Nederlandse taal die hij machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

4.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend zesentwintig door:

N. DENIES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

S. VANDEVORST, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VANDEVORST

N. DENIES